

«ایران جمعه» از وضعیت فروش البسه ورزشی در منیره تهران گزارش می دهد

ملایک قلاچاق بایل انتخاب لباس ورزشی

یکی از فروشندگانی که با وجود اینکه روی شیشه خود نوشته است، تولیدی اما در داخل مغازه اجناس خارجی می فروشد و حتی از مطرح کردن اجناس خود اکراه دارد. تا جایی که به اصرار خبرنگار چند نمونه ایرانی معرفی می کند و می گوید اگر جنس درست می خورای از چینی ها ببر. ایرانی ها در حالی مصرف کننده اجناس دست چنم خارجی از کشورهای همسایه شده اند که خود قادر به تولید لباس ایرانی هستند و متأسفانه اهمال در حمایت از تولیدکننده ها موجب شده تا پول ما جیب دلان و قاچاقچیان پوشاک خارجی را پر کند

منطبق بر واقعیت نمی دانند، چون متأسفانه در سطح عرضه پوشاک در کشور بویژه در میان بانکداران، حجم پوشاک قاچاق بیشتر از قبل شده است. وی با اشاره به افزایش قیمت نهاده ها و هزینه های تولید طی دو سال گذشته که افزایش قیمت پوشاک و تورم ۱۲۰ درصدی را در برداشته است، تصریح کرد: آمار ستاد مبارزه با قاچاق کالا و ارز در مورد قاچاق پوشاک نیازمند بازنگری است. جلالی قدیری ادامه داد: انتظار می رود که در زمینه کمک به تقویت تولیدات داخلی این صنعت اقدامات مهمی پایه ریزی شود؛ در مقابله با کالای قاچاق باید از سوی وزارت صنعت، معدن و تجارت مصادیق قانونی در این مورد تعیین و مشخص شود که چه کالاهایی و بر اساس کدام تعاریف قاچاق است، این موارد کمک می کند که بعد از کشفیات و شناسایی متخلفان، این عوامل قاچاق به راحتی تیر نه نشوند. دبیر اتحادیه تولید و صادرات پوشاک ایران با تأکید بر اهمیت مبارزه با پوشاک قاچاق در بخش های مختلف از جمله در بخش عرضه در بازار گفت: متأسفانه تحت تأثیر افزایش هزینه های تولید، میزان پوشاک قاچاق در سطح عرضه بویژه در میان بانکداران بیشتر شده است. جلالی قدیری با اشاره به تبصره (۴) الحاقی ماده (۱۸) قانون مبارزه با قاچاق کالا و ارز که در راستای شفاف سازی و برخورد قانونی با متخلفان وضع شده است، اظهار داشت: با توجه به فعالیت بیش از ۱۴۰ هزار واحد صنفی و هشت هزار واحد صنعتی مرتبط با صنعت نساجی که حداقل یک میلیون اشتغال در این بخش دارد، این صنعت بسیار حائز اهمیت است. وی با اشاره اینکه دستورالعمل هایی از جمله ثبت نمایندگی برندهای خارجی که هیچ گاه ضمانت اجرایی خاصی نداشته است، گفت: این مورد تنها به صورت مقطعی به کار برده شد، زیرا از حدود سه سال قبل و در راستای حمایت از تولید داخل موضوع کد شناسه کالا در بحث مبارزه با کالاهای قاچاق در دستور کار قرار گرفته است. دبیر اتحادیه تولید و صادرات نساجی و پوشاک ایران گفت: انتظار ما در صنعت نساجی و پوشاک این است که برخورد با عوامل کالای قاچاق در کل زنجیره مشتمل بر مبادی ورودی، انبارها، حمل و نقل، خرید و فروش و عرضه باشد. جلالی قدیری گفت: در مقابله با کالای قاچاق باید از سوی وزارت صنعت، معدن و تجارت مصادیق قانونی در این مورد تعیین و مشخص شود که چه کالاهایی و بر اساس کدام تعاریف قاچاق است، این موارد کمک می کند که بعد از کشفیات و شناسایی متخلفان به راحتی نتوانند تیر نه شوند.

مردم می روند شهرهای مرزی تا کالای خارجی بخرند

این اظهارات در حالی است که برخی شهروندان همچنان به دنبال خرید کالای قاچاق هستند و آن را کیفی تر از کالای ایرانی می دانند. سکوت و حاشیه نشینی برندهای داخلی موجب شده تا اگر شهروندی توان سفر به شهرهای مرزی را داشته باشد برای نیاز شخصی و یا فروش به دیگران، اجناس ورزشی خارجی را وارد می کند. یکی از شهروندان با اشاره به قیمت های ضد و نقیض در بازار گفت: من اگر اجناس ورزشی خارجی را وارد می کنم، هم سیاحت توان داشته باشم می روم از مرز خرید می کنم. هم سیاحت است اما کلی پول صرفه جویی می شود. وی معتقد است که برای اطمینان در خرید باید آنقدر بازار را بالا و پایین رفت و اجناس را مقایسه کرد تا بتوان خرید کرد اما در شهرهای مرزی می دانی که جنس خارجی اصل را می فروشد. این سلیقه در خرید این شهروند نیست و متأسفانه عمومیت پیدا کرده است، موجب شده برای رشته های پرطرفدار ورزشی بویژه رشته فوتبال، والیبال و کوهنوردی و طبیعت گردی، تأمین کالای قاچاق و حتی کالایی که به ظاهر قانونی است و همراه مسافر وارد می شود و در ادامه فروش آن، سود قابل توجهی را به دنبال دارد، روندی عادی داشته باشد و در این میان حتی به دلیل گرانی کالاها بسیاری از افرادی که علاقه مند به ورزش هستند، از خرید لوازم ضروری منصرف می شوند. در این میان باید پرسید آیا توقف رسیدگی به قاچاق پوشاک برای برنامه ریزان اهمیتی ندارد و یا اعتقادی ندارند که مسکوت ماندن آن موجب شده ورزش به یک چرخه اقتصادی ناسالم مبتلا شود؟

گرانتر بودن برند خارجی قیمت بالا می دهد اما مردم می خردند چون کیفیت دارد. همین کش ورزشی نمونه ایرانی که دارد خود ما به مشتری می گویم نخرید و یا کمی قیمت بالاتر جنس خارجی را بخرید. این فروشنده می گوید اجناس خارجی به ما اعتبار می دهد و جنس ایرانی آنقدر ضعیف است که مشتری روز روز بعد می آید و اعتراض می کند که جنس بی کیفیت دستش داده ایم. اما این اظهارات در تمامی موارد صحیح نیست. هر چند فروشنده ها می گویند اگر می خواهید از کیفیت جنس مطمئن شوید به پارچه و دوخت آن دقت کنید، در اجناس ایرانی نیز می توان پوشاک ورزشی مناسب پیدا کرد. یکی از فروشندگانی لباس ورزشی ایرانی با وجود اینکه روی شیشه خود نوشته است، تولیدی اما در داخل مغازه اجناس خارجی می فروشد و حتی از مطرح کردن اجناس خود اکراه دارد. تا جایی که به اصرار خبرنگار چند نمونه ایرانی معرفی می کند و می گوید اگر جنس درست می خورای از چینی ها ببر. ایرانی ها در حالی مصرف کننده اجناس دست چنم خارجی از کشورهای همسایه شده اند که خود قادر به تولید لباس ایرانی هستند و متأسفانه اهمال در حمایت از تولیدکننده ها موجب شده تا پول ما جیب دلان و قاچاقچیان پوشاک خارجی را پر کند. از طرفی بی فرهنگی در خرید لباس بومی در حالی پشتد در جریان است که به هیچ عنوان روی فرهنگ بازار کار نشده و هیچ نهاد فرهنگی سازی نسبت به حمایت از پوشاک ایرانی اقدامی ترتیب نداده است.

هزینه تولید را پایین نیاوردند

دبیر اتحادیه تولید و صادرات پوشاک ایران در خصوص چرایی شکل گیری چنین وضعیتی با تأکید بر این نکته که باید آمار پوشاک وارداتی قاچاق در کشور دقیق بررسی و گزارش شود، اعلام کرده بود: میزان واردات سالانه پوشاک قاچاق به کشور بیش از ۲ میلیارد دلار است. جلالی قدیری پیش از این گفته است: آمار رسمی که سال گذشته در خصوص میزان قاچاق پوشاک به داخل کشور ارائه شد این رقم حدود ۳۰۰ میلیون دلار اعلام شد که مورد نقد و انتقاد تشکل های مرتبط به صنعت پوشاک است و آن را

اغلب فروشگاه های البسه ورزشی در منیره به تنها لباس ایرانی را توصیه نمی کنند، بلکه در کمال تعجب دفاعی نیز برای اثبات کیفیت مارک های قلابی خارجی خود ندارند. یک لباس خوب می خواهم که بتواند مدتی برای من کار کند. در پاسخ به این خواسته شما انواع لباس هایی که ادعا می شود فرانسوی، آمریکایی، ترکی، اندونزی، بنگلادشی و چینی است پیشنهاد خواهد شد. منیره که یکی از مراکز خرده فروشی لباس های ورزشی است نمودی از وضعیت حاکم بر پوشاک بویژه پوشاک ورزشی محسوب می شود. فروشگاه ها مملو از اجناسی است که نه به مارک دوخته شده به آن و نه به کاغذ آویزان شده از آن نمی توان اعتماد کرد. حتی گاهی این آش شله قلمکار از اجناس قلابی موجب می شود که فروشنده ها نیز اطلاعات ضد و نقیضی به شما بدهند و همه اینها در حالی است که بیش از نیمی از توزیع پوشاک کشور به اذعان مسئولان از پایتخت انجام می شود و این مشکلات در تشخیص و دستیابی به جنس با کیفیت و اطمینان از اصالت آن در شهرستان ها به مراتب بیشتر است.

فروشنده: فکر می کنی چاپ این مارک کاری دارد؟

در فروشگاه هایی که قرار است نیازمندی شما را تأمین کند، زمانی که اثبات کیفیت و مارک جنس را می پرسید خود فروشنده ها اذعان می کنند که چاپ این تیکت ها هیچ کاری ندارد و حتی می توان روی آن بارکد جعل کرد. هیچ گارانتی برای لوازم و البسه ورزشی داده نمی شود و زمانی که حتی ادعا می شود جنسی یک برند خارجی است، باز هم به دلیل اینکه آن برند در ایران نمایندگی ندارد نمی توانید از درست بودن آن اطمینان قطعی داشته باشید و یا در صورت خرابی به نمایندگی مراجعه کنید. در واقع حتی خرید اجناس خارجی نیز ریسک است و هیچ قطعی در دوام جنس وجود ندارد. یکی از فروشنده ها می گوید به مقداری که پول بدی آش می خوری اما در پاسخ به اینکه جنس ایرانی بهتر است یا خارجی معتقد است بسیاری از اجناس ایرانی هم به اسم خارجی به فروش می رسد. به حدی اجناس قلابی و قاچاق در بازار مشاهده می شود که فروشنده های که جنس خود را فرانسوی معرفی می کنند زمانی که می پرسى پس چرا روی این جنس زده شده تولید بنگلادش، می گوید انواع و اقسام جنس های فرانسوی داریم! بیشترین میزان اجناس خارجی نیز اجناس چینی است و جالب آنکه گاهی با تکه کاغذی به نام جنس ترک و یا برندهای کشورهای اروپایی به فروش می رسد.

گران نمی فروشیم، دلار کشیده بالا

فروشنده ها خود نیز اذعان دارند که به دلیل اینکه تقاضا برای جنس خارجی بیشتر است، حتی روی جنس قاچاق چینی نیز مارک های شناخته شده چسبانده و به فروش می رسانند. این وضعیت در حالی است که چندی پیش سعید جلالی قدیری دبیر اتحادیه تولید و صادرات نساجی و پوشاک ایران در باره ضرورت اجرایی شدن طرح مبارزه با قاچاق پوشاک به رسانه ها گفت: طرح مبارزه با قاچاق پوشاک در آذر ۹۷ تا شهریور ۹۸ و بخشی هم در اسفند ماه ۹۹ اجرا شد و روی هم رفته این طرح حدود ۱۰ ماه در کشور جریان داشت و هم اکنون این طرح مسکوت است و این گمان را در متخلفان ایجاد کرده که این طرح هم مانند برخی طرح های مصوب شده مدتی اجرایی و پس از گذشت چند ماه متوقف شده است. وی افزود: آمار رسمی که ستاد مبارزه با قاچاق کالا و ارز اعلام کرده در سال ۹۶ و ۹۷، بیش از ۲٫۷ میلیارد دلار قاچاق در حوزه پوشاک داشتیم و این در حالی است که بازار مصرف پوشاک در کشور ما بین ۹ تا ۱۰ میلیارد دلار بوده است؛ به این ترتیب حدود یک سوم از کل بازار پوشاک کشور قاچاق محسوب شده است. برآوردهای میدانی ما نشان داد پس از اجرا کردن طرح مبارزه با قاچاق پوشاک حدود ۲۰ درصد از حجم قاچاق این حوزه کاهش پیدا کرد به طوری که ستاد در سال ۹۸ آمار قاچاق را ۱٫۸ میلیارد دلار اعلام کرد. وی خاطر نشان کرد: اما بعد از این تاریخ و با توجه به متوقف شدن طرح، در حال حاضر پیش بینی می شود میزان قاچاق پوشاک به بیش از ۳ میلیارد دلار رسیده باشد؛ برآوردهای مشاهدات

میدانی اعداد بالاتری را نشان می دهد ۱۰ درصد وضعیت در حالی به یک فاجعه تبدیل شده که قیمت اجناس خارجی سر به فلک کشیده و فروشنده ها به بهانه اینکه جنسشان خارجی است قیمت های کاملاً سلیقه ای را مطرح می کنند. چرا که نه چهارچوب و نه قانونی برای قیمت گذاری جنس خارجی وجود ندارد و دست فروشنده در این خصوص کاملاً باز است اما ضربه اصلی به خریدار وارد می شود و این چرخه معیوب مرتباً بازار را ملتهب می کند. تا جایی که ممکن است اگر سر فروشنده شلوغ باشد و قیمت یک کالا را دوبار بپرسید، دو عدد متفاوت را بشنوید. از طرفی با توجه به اینکه واردات پوشاک به کل ممنوع بوده و قیمت گذاری کالای خارجی در داخل کشور نیز هیچ نظارتی ندارد ممکن است یک جنس بخصوص با قیمت های مختلف در فروشگاه های مختلف عرضه شود. تا جایی که مشتری ها به همدیگر توصیه می کنند که در بازار جوگیر نشو و از چند جا بپرس و بعد بخر.

برندهای ایرانی خود را در حاشیه نگه داشته اند

از فروشنده های می پرسیم با گرانی جنس خارجی چرا جنس ایرانی نمی آورید که مردم به راحتی بتوانند خرید کنند؟ و قیمت ها هم پایین تر باشد. پاسخی که می شنوم قابل توجه است. «اجناس ایرانی نه کیفیت دارند و نه طرفدار. بسیاری از اجناس ایرانی را مارک خارجی می زنیم تا مشتری بخرد.» این گل به خودی در بازار پوشاک با حاشیه نشینی برندهای ایرانی تشدید شده است. برندهایی که در اینترنت و فضای مجازی می توانید به آنها برسید، به کل در بازار غایب اند و حتی فروشنده ها نیز تمایلی به فروش آنها ندارند. تلاش «ایران جمعه» در گفت و گو با یکی از برندهای شناخته شده تولید لباس ورزشی در کشور (برند مجید) که البسه ورزشکاران را تأمین می کند، بی پاسخ ماند. با وجود کارخانه های نساجی و برخورداری از تکنولوژی تولید همچنان این موضوع که ما تولید بومی داشته باشیم و برای مشتری اطمینان ایجاد کنیم، خنأ جدی محسوب می شود. حتی در لوازم ورزشی نیز برندهای ایرانی قادر به تولید مشابه خارجی خود نیستند و به اذعان یکی از فروشنده ها مواد اولیه کیفیت پایین تری دارد. فروشنده ای می گوید دلیل

